

Amanda Aizpuriete

egy pogány vadrózsabokor a templomkertben nézi
ahogy a csillagok között rúnajelek táncolnak gregorián korálok hangjegyeivel
tövises esőcseppek hullanak a kertész kezére
aki megállt hogy megsimogassa kedves bokrát
a kert nedves gödreiben régi sírhelyek tárulnak fel
ott is druidák ropják püspökökkel
ilyen vidám és jószágos ez az éjszaka

a kert palánkja mentén koldusasszony ballag
a kertész kinyújtott kezébe dob
egy marék földet csillaggal a tetején

hiányzik az a városka
ahol az emberek nem zárják az ajtókat
ahol nincsenek tolvajok és összelopott vagyonok
és a tévében éjszakánként régi jó komédiákat adnak
a kerti multságok hiányoznak
a váratlanul rendezett jelmezbálok
ahol senki nem rejti el valódi arcát
azon egyszerű okból
hogy másik arca nincs

a fordításban nem fogok elveszni
két ok miatt:
a kétségbeesés hanglejtése minden nyelvben nagyjából egyformán sikít
az élettől búcsúzó simogatás semleges területen található
ahol fordítani nem szokás

amit nem mondtam el
annak már nincs jelentősége
a félbemaradt simogatás
beleolvadt a reptér aszfaltjába
vagy a te távoli kezébe
örökre vagy pár órára
a te kétségbeesésed nem leszek
nem veszek el se a fordításban
se a folytatásban

mikor szerettelek
nádasban kálmosban tóban
ebédlőasztalon
hitvesi ágyban
mikor szerettelek
mikor semmi nem érhetett véget
susogás illat jövő
mind a miénk
mikor szerettelek
csak az fájt:
tudtam a végét

egy viharos éjszakán
a barátom feltett egy lemezt berlioz requiemjét
állt a nyitott ablaknál
vezényelt a villámoknak
a zuhogó eső átvette a ritmust
a villámok a kedvéért egy pillanatra elszomorodtak